

אשר הסגיר לידי המשטרה את רוצח המהנדס פיאטלי וכונופיית שודדי האקזחם חמישת אלפים לי"י!

מסגיר הכנופיה רוזנטל*
— אין משמטיס

משטרת ישראל, שלא הצליחה במאמציה בזריזת חקירה שגרתית ובכוח האדם המקי צועי העומד לרשותה, לגלות במשך שנה תמימה את הרוצח בעל 22 ההרשעות הי קודמות, לא הקציבה גם פרס פומבי לגלוי.

רוזאל רוזנטל, שנתן למשטרה את הידיעה אשר הביאה לגילוי הפושעים ולכליאתם, ושהציל את כבודם של ראשי מחוז תל אביב, לא יוכה כנראה אפילו בגרוש אחד, אלא אם כן ירצה המפקח הכללי יוסף נח מיאס להגות כשם שנהגים באזרחים נא מנים במדינות רבות, ולזכותו בפרס על המעשה האזרחי הטוב שעשה.

רוזנטל מבני-ברק לא היה האזרח היחיד שרצה לעזור למשטרה במאמציה לגלות את הרוצחים והשודדים שהתהלכו בתל-אביב, מבלי שאיש יפריע להם לבצע את זממם. אזרח אחר, איש עסקים ידוע, סיפר השבוע לקציני משטרה מידידיו על מה שאירע לו לפני שבועות אחדים:

אזרח זה היה בין הקהל הרב שהמתין להצגה השניה בקולנוע צפון בליל הרצח. פרצופו של הרוצח נזרז או היטב בזכ רוננו, וכשפגני שבועות אחדים ראה שנית את אותו הפרצוף חולף ליד קפה נונה בתל-אביב, עזב מיד את הקפה ועקב אחריו. האיש בעל הפרצוף המוכר, סיפר האזרח לקציני המשטרה, נכנס לחצר הקולנוע גן רינה. האזרח עיכב שומר שעבר ליד הקולנוע וסיפר, ו בבהלה במה העניין: "אני מ ירושלים", אמר השומר והסתלק.

החשוד הרגיש כנראה שעוקבים אחריו. הוא עזב את חצר הקולנוע מבלי לקנות כרטיס, ונכנס למשטרה של נג'לונדון. האזרח עיכב שומר אחר וביקש ממנו לעצור את החשוד, כשיצא מן המשטרה. השומר חיכה, הסתכל בפרצופו של החשוד ואמר: "הוא לא מתאים לתיאור שקבלנו".

האזרח המסר לעקוב אחרי החשוד. הוא עקב אחריו עד לטיילת ההומה של ים תל אביב, ושם איבד את עקבותיו. כשסיפר הי שבוע את הסיפור כולו, בשעת מסדר זר היו בנפה הדרומית בתל-אביב, וזיהה את טומי בליץ כאיש שביצע את הרצח ליד קולנוע צפון ואשר אחריו עקב אותו לילה, אמרו לו הקצינים רק: "חבל שלא זכרת את מספרי השוטרים...".

חיס. אני פחדתי כל הזמן שחיס ירצה לרפוק אותי ושיקח את האקדחים וישים אותם אצ" לי בארון. "בוא מהר", זיזתי את הי שוטרים, שהיה להם המון זמן כנראה. פחדתי להכנס יחד עם השוטרים לחיס הביתה, אבל כשנאור יצא, ראיתי שהוא שטח מאד. הוא אמר לשוטרים שיקחו גם אותי לתל-אביב. חקרו אותי באותו מוצאי שבת, עד שתים בלילה. חקרו אותי בכל פעם שוטרים אחרים. סמל אחד הרביץ לי פעמים אחדות. "אנחנו נעשה אותך עד הי מלך", אמרו לי החוקרים, תודה רק שהיית שותף של חיס.

כאמצע החקירה נפתחה הדלת. שני בלשים הביאו את חיס: "זהו השותף שלי", הוא אמר לבלשים.

פאר, ראש הבולשת, ניסה להשפיע עלי: "תראה רוזאל, יש לי כבר ילדים בגילך. תודה ונגמור את כל העסק".

מה היה לי להודות אף פעם לא גנבתי שום דבר — מחוץ אולי לתפוחים שגנבתי כשהיננו בישיבה של כפר הוראה. סיפרתי להם כל הזמן את אותו הסיפור, אבל הם לא רצו להאמין לי. שוב חקרו אותי על העתונים שאני קורא ועל הספרים.

בסוף, בשתים בלילה, שיחררו אותי. לא יכולתי כבר לנסוע הביתה לבני-ברק ונש" ארתי לישון במשטרה, על אחד הספסלים. חזרתי לעבודה בצבא, ובסוף השבוע, אחרי שקראתי בעתונים כי החקירה התקדמה וש מצאו כבר את אקדח הרצח, באתי לפאר כדי לקבל פרס.

פאר הסתכל עלי ואמר: "מה אתה עשית? אתה מסרת את הידיעה, אבל אנחנו חקרנו. אנחנו עבדנו. אתה לא עשית כלום!"

מה זאת אומרת אני לא עשיתי כלום? הרי הם חיים מנסים. לולא אני, הם היו יכולים לחפש את בליץ ואת חיס עוד עשר שנים ולא היו מוצאים. הרי חיס סיפר לכל אחד שיש לו אקדחים ושהוא רוצח את פיאטלי, ואף אחד לא האמין לו. כל 5000 השוטרים של המדינה לא יכלו לתפוש אותי, עד שאני סיפרתי להם את כל מה שאני יודע."

***
השוטר היה מירושלים

יכוויי של רוזאל רוזנטל לקבלת פרס כלשהו בעד תפישתו של רוצח המהנדס פיאטלי וכונופיה של הכנופיה כולה הם קלושים מאד, באופן פורמאלי, מסתבר

לו על כל מיני מעשי פשע שהוא ביצע. בבוקר החלטתי שחיס הוא בטח בלש של המשטרה, או סתם משהו מן השם. ושהוא רוצח לבדוק אם אני מוכן לעשות מעשי פשע כדי להלשין עלי אחרי כן למשטרה או לש.ב. החלטתי לא להודיע כלום.

מאז שחיס סיפר לי על הרצח בקולנוע צפון, ראיתי אותו רק לעתים רחוקות. פעם ביקרתי אצלו בחדר והחלטנו ללכת יחד לקולנוע. אמרתי לו: "הכה לי רגע, אני אלך לחדר שלי כדי ללבוש גרבים. אני רק בסנדלים". חיס היה בחור ידידותי וחברותי מאד. "אל תלך לחדר", אמר לי, "יש לי גרבים בשבילך, קח!".

כשלבשתי את הגרבים סיפר לי שהוא קיבל אותך מחבר אחד שלו, שעלה מהולנד ושהוא הכיר אותו בתל-אביב. בדרך לקולנוע סיפר לי עליו: "הוא בחור מצויין, ההולנדי הזה. יש לו אמא חולה בהולנד והוא בעצמו חולה באסטמה. הוא שודר. יש לו שיטה נהדרת. הוא מצלצל לכתובת אינושהי ומחכה לתשובה. אם אין תשובה, הוא הולך לאותה כתובת ופורץ לדירה. לפי גי כמה שנים תפשו אותו אצל לוי אברהם מי, מפקד מחוז ירושלים, בבית. דנו אותו לשנתים והוא ערער. קיבל רק שנה ושנה מבחן."

גם לחברים אחרים שלו הראה חיס את האקדחים, אבל אינני יודע אם סיפר גם להם שהוא רוצח את המהנדס פיאטלי. אני רק יודע שאף אחד לא היה מאמין לכל מה שהוא סיפר. פעם אחת נעלמה אשה זקנה שגרה ליד חיס. הוא וחבר שלו הלכו לי משטרה, כדי להודיע שהזקנה נעלמה ויש סכנה לחייה משום שהיא חולה במחלה הי שכחה. "תבוא עוד 24 שעות", אמר לו הי יומנאי, "אנחנו לא יכולים לחקור לפני ש עברו 24 שעות מן הרגע שאתם הרגשנתם שהיא נעלמה". החבר שהלך עם חיס סיפר לי שהוא בקושי הצליח להוציא אותו מן המשטרה. "בטח שאתם לא יכולים לעשות כלום!" צעק אז חיס על היומנאי המסכן, "מה אתם כן יכולים לעשות? את הרוצח מקולנוע צפון כבר תפשתם?".

חיס היה מדבר תמיד על כך שהוא רוצח להתגייס למשטרה. פעם, כששוחחתי אתו על עבודה, סיפר לי שהוא הלך להתגייס למשטרה אך לא קיבלו אותו משום שהיה חולה. כשפגשתי אותו בבני-ברק, סיפר לי שהוא אחרי ניתוח קשה של כליות. בכל זאת, למרות המחלה, הוא היה עובד כמה ימים בחודש אצל קבלני-בנין, כטפסן.

***
מה קורה המודיעין?

ביום שרבוני עם חיס, פגשתי אותו במסעדה תפארת. שם אנחנו אוכלים בשבת, משום שזוהי המסעדה היחידה הפי תוחה בבני-ברק בשבת. חיס היה עליו מאד ושר פרקי חזנות אחרי האוכל. היה לו קול נהדר.

כששבר לי את המשקפים, אמרתי לו ש" ילם לי בעדן. הוא צחק ממני ואמר לי: "לך למשטרה!" חברים שלו אמרו לו: "למה לך? רוזאל יקבור אותך אם הוא ילך למשטרה. שלם וגמור את העניין". חיס לא רצה אפילו לשמוע. "שילך", ש" ילך!" אמר לחברים. אני החלטתי ללכת. כשהרביץ לי וישר מן המשקפים, ראיתי בעינים שלו איוה מין מבט של רצח. חששתי תי שהוא ירצה אותי. כמה ימים קודם ראיתי את התמונה של המשטרה פרסמה, כאי לו זוהי התמונה של הרוצח. חיס דומה מאד לתמונה זו. הכל דומה. מחוץ למצח שלו. נכנסתי לתחנת המשטרה ברמת-גן וסיפרתי ליומנאי על המשקפים. הוא שלח אתי שוטר. השוטר אמר לחיס: "למה לך צרות? יהיה לך משפט ויאסרו אותך. שלם לו ונגמר". חיס לא רצה לשמוע: "גלך למש" טרה. אם יהיה משפט והשוטפ יגיד שאני צריך לשלם, אז אני אשלם", אמר לשוטר. אחרי שכבר עזבנו את תחנת המשטרה, פחדתי עוד יותר מחיס. החלטתי שאני צריך לחזור ולספר את הכל. היומנאי שמע את מה שאני אומר הפנה אותי לסמל. הסמל קרא לקצין. "תיכף ראיתי שהקצין לא מאמין לי. אתה קורא בלשים אמריקאיים?" שאל אותי.

לבסוף הסכים נאיר לעשות חיפוש אצל

נוכל לבצע שוד מוצלח, אם נתכנן אותו היטב ולמפרע.

אמרתי לו: "אפילו אם תבצע שוד מוצלח בישראל, לא יהיה לך לב לבזבז את הכסף". הצעתי לו תכנית אחרת: "בוא נמצא שני חברה שיוודעים ערבית. נלמד גם אנחנו ערבית. נשכור גיפ ונרכיב לו מספר ערבי. נכנס לטול-כרם, נבצע שם שוד מוצלח ונחי זור לישראל. אז נוכל לבזבז את הכסף כמה שאנחנו רוצים".

חיס לא התלהב מן הרעיון של טול-כרם. כדי לשכנע אותי לבצע שוד בישראל יחד אתו, אמר לי: "אני כבר ביצעתי כמה מעשי שוד". לא רציתי להאמין לו. הוא פתח את ארון הקיר, הראה לי מה שהיה בתוכו, על אחת האצטבאות: המישה או שבעה אקדחים, מסוגים שונים.

באותו יום, תוך כדי שיחה, סיפר לי חיס שהוא הרוצח של המהנדס פיאטלי, ש נרצח ליד קולנוע צפון. לא האמנתי לו. "אתה עושה ממני צחוק", אמרתי לו כל הזמן. חיס ניסה לשכנע אותי. "זה הייתי אני", אמר לי, "אני באתי לשם, הדבקתי על הפרצוף שלי פלסטר והחזקתי ביד אקדח. אבל התוכנית לא הייתה טובה כנראה. הקר פאי נבהל והתחיל לצעוק. הקהל הקיף אר תי לא ידעתי מה לעשות."

על הרצח עצמו הוא סיפר: "נבהלתי מאד. החלטתי לירות ולפצוץ את אחד האנשים. חשכתי שאם מישהו יפצע, אז כל השאר יתחילו לטפל בו ותקום בהלה גדולה. וכך היה באמת. יריתי ואחד מן הקהל נפל ונפי צע כנראה. כולם רצו לפצוץ וחלק ברח מן המקום. רק שוטר אחד רדף אחרי באקדח שלוף, אבל לא ירה. הוא בטח פחד. ברחתי מן הקולנוע לאחד הרחובות הצדדיים, עליתי על אחד הגגות והסתכלתי משם איך שהמש" טרה מקיפה את כל האיזור והבלשים סור" קים את הגינות. אבל אף אחד מהמשטרה לא עלה על שום גג. חיכיתי עד שהיה יותר שקט וחזרתי הביתה."

חיס סיפר את כל זה בשקט, מבלי שאפי שר יהיה להבחין כי הוא מספר על רצח שהוא ביצע, לדבריו, בעצמו.

הסיפור על הרצח, יחד עם האקדחים ש" בארון הגביר את חשדותי. ידעתי על שוד

הרוצח הפינטתי
בעד נסים —

האקדחים שבוצע בחנות הרצל בתל-אביב. "אתה שדדת את החנות בתל-אביב?" שאלתי את חיס. נדמה לי שהוא לא ענה לי בכלל, או שענה לי "לא", אבל אני אינני זוכר כבר היום. זה היה יותר מדי בשביל ערב אחד: האקדחים, הסיפור על הרצח וכל הי שאר. הלכתי הביתה וחשכתי כל הזמן על מה שקרה לי באותו ערב.

***
"אולי הוא איש ש.ב.?"

א ישנתי כל הלילה. רציתי ללכת למשטרה ולהודיע על מה שראיתי אצל חיס, ועל מה ששמעתי מפיו. קראתי באותו זמן בגילון ישן של העונט הזה על זאב אקשטיין ועדותו בבית-המשפט, כיצד הכיר לראשונה את הפרובוקאטור של השב. דניאל זרניצקי. גם הוא הלך עם זרניצקי ביום הראשון שנפגשו לביתו, וגם זרניצקי הראה לו אקדחים ומחסן נשק וסיפר